

Дерманський Сашко

Д36 Маляка і Гаплик : казкова повість / Сашко Дерманський; худож. В. Богданюк. — Івано-Франківськ: Видавництво «Магура», 2024. — 176 с. : іл. — (Серія «Маляка», ISBN 978-617-8177-09-6)
ISBN 978-617-8177-04-1

У третій історії на Маляку чекає ще більше пригод! Веселі канікули перериваються тим, що принцеса потрапляє в немілість, а хтось із драконів навіть хоче її проковтнути! Тільки невтомні Драго та Пиптик здатні врятувати подружку. Але чи повернуть вони утрюх ціле море, що раптово зникло? Місія ця надважлива, бо інакше Малячиному принцесуванню і навіть усій Драконії може настати гаплик!

Для дітей молодшого та середнього шкільного віку.

УДК 821.161.2

ISBN 978-617-8177-09-6 (серія)
ISBN 978-617-8177-04-1

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО
«МАГУРА», 2024

Розділ 1

Маляка насолоджувалася життям. А що ж іще робити принцесі, яка закінчила навчання в першому класі і в якої канікули?! Ні, звісно, що в принцес безліч важливих справ, але й на відпочинок вони мають повне право. Принцеси — теж люди! Якщо їх безжально експлуатувати, то вони довго не протягнуть. Це бабуся сказала. Вчора. Побачивши, що Маляка аж надто переймається державними і громадськими справами, дуже вже близько до серця бере свої принцеські обов'язки. Бо їх, як виявилось, не так уже й мало.

Щойно в Драконії з'явилася принцеса, чи не всі дракони раптом вирішили, що вона особисто має увійти в життя кожного. І те, що Маляку всі хотіли лизнути, — то ще півбіди! Урешті-решт принцеса видала указ про

Нелизальний день у п'ятницю. Ні, драконячі лизькання — то ще були дрібні незручності. Більше халеп Маляка мала від того, що за п'ятсот років цілковитого безпринцесся дракони так скучили за принцесами і накопичили купу справ до принцес, що Маляці просто не давали продишу ні вдень, ні вночі. Дракони зверталися до принцеси в кожній буденній справі. То вона мала вигадати й дати ім'я новонародженому драконеняті, то її запрошували на родинну вечерю, то хтось із драконів утелющував собі в голову (а часом у цілі дві чи три!), що принцеса ні дня не проживе без його анекдотів, то вона мусила тлумачити чиїсь сни, то мала розсудити когось у якійсь суперечці, то від неї хотіли, щоб вона оцінила весільне вбрання чергової нареченої, то питали дозволу пролетіти над її замком, то питали дозволу називати Маляку не її Малячністю, а її Супермалячністю, то питали дозволу спитати ще якогось дозволу...

Але зараз усе це було далеко. Зараз Маляка блаженствувала від спокою. Сонечко гріло, хвильки тихенько плюхали й лоскотали їй пальці на ногах, пісок був теплий і м'якенький.

— Ба, — не розплющючи очей, мовила Маляка, — а добре, що ти вмовила мене полетіти на море й відпочити.

— Дівчинко моя, — озвалася бабуся, яка ніжилася на пісочку поруч із онучкою, — зтям собі на все життя: ти мусиш про себе подбати, інакше про тебе не подбає ніхто.

— А як же ти? — спитала Маляка.

— Не перебивай, — пропустила повз вуха онуччине запитання бабуся. — Отже, якщо ти сама себе не жалітимеш, то рано чи пізно матимеш такі ж проблеми з серцем, як я.

— Ну, проблеми з серцем легко вирішують драконійські лікарі, — махнула рукою Маляка. — І взагалі, тобі не здається, що мені ще ранувато думати про проблеми з серцем? —

Вона перевернулася зі спини на живіт, поклала голову на гаряченький пісок і заплющила очі від задоволення.

— Ти знову перебиваєш свою бабусю, — вдала, що образилася, бабуся. — Взагалі-то про негаразди з серцем краще подумати заздалегідь, інакше вони таки з'являться.

— Я би сказав інакше, — вирішив подати і свою баночку на свячену воду Стугоній, що весь час куняв поруч на пісочку, — якщо весь час думати про ті кляті проблеми, то вони й не забаряться. А якщо про них не думати, то є всі шанси їх оминати.

— Може, й так, — гмикнула бабуся. — Мабуть, ти маєш рацію, Стугонію. Чула, дівчинко моя? Не думай про проблеми, відпочивай і радій життю. Воно ще в тебе геть усе попереду.

— Ага, — мляво потягнулася Маляка й, знову перевернувшись горілиць, задивилася на пухкі білосніжні хмаринки.

— Слушайте, — знову озвався Стугоній, що дуже любляв погомоніти, а надто про моду, — мене оце вже добру годину мучить одне питання.

— Угу, — хором відповіли онука з бабусею, не дивлячись на дракона.

— Тож я й кажу: мене дещо трохи бентежить.

— Що саме, Стугонійчику? — життєва мудрість підказала бабусі, що краще глянути на дракона, інакше можуть виникнути непорозуміння. Тож вона повернулася в Стугоніїв бік і навіть пересунула з перенісся на лоба темні окуляри.

— От я хочу спитати: невже ви не бачите?! Дивитесь на мене — і, Кирило Кожум'яка з вами, не бачите?! — дракон починав хвилюватися.

Тепер уже й Маляка відвела погляд від хмарок і глянула на нього.

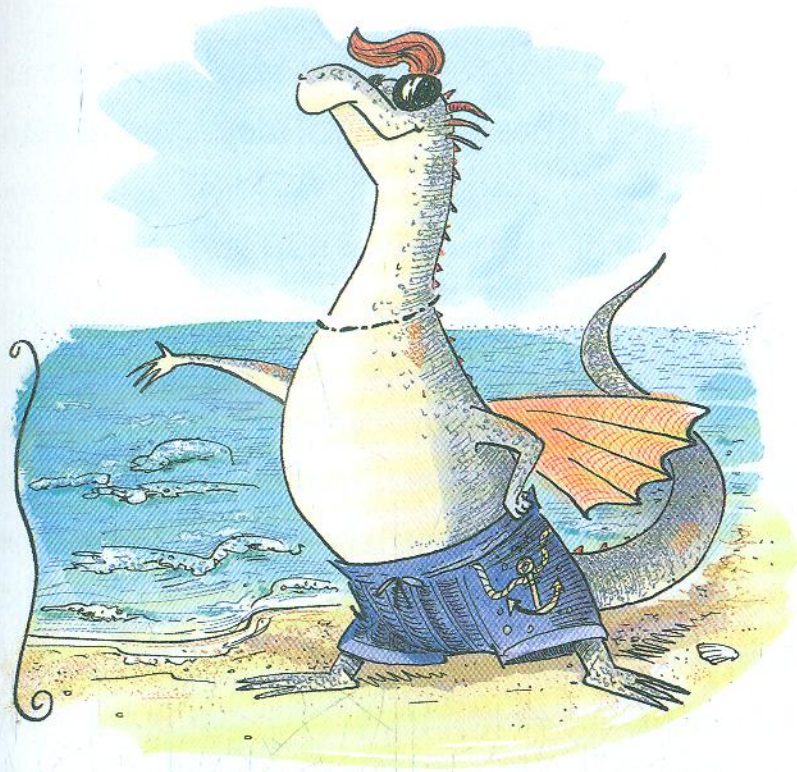
— Стугонію, я тебе прекрасно бачу, — мовила принцеса й для певності кілька разів кивнула.

— А де ж тоді компліменти? Де слова захоплення? — здивовано-роздратовано спитав Стугоній. (Тут замість «спитав» дуже просилося слово «випалив», але ж обізнаний читач уже знає, що це слово ми перейняли в драконів, а у драконів воно означає «промовив одночасно з видихом полум'я». Проте Стугоній ще аж так не сердився, щоб випалювати слова, хоча до цього вже було недалечко).

— Ти не хвилюйся, Стугонійчику, — проворкотала бабуся, — хочеш заспокійливого чайочку? У мене тут є в термосі.

— Я хочу лише одного, — буркнув дракон, — справедливості. Якщо я заслуговую на компліменти, то будьте ласкаві, не поскупіться.

— Звісно, заслуговуєш, — мовила Маляка, — тільки...

— Чую, чую невпевненість у вашому, Ваша Малячносте, голосі, — засмутився Стугоній. — Ви не бачите підстав для компліментів. Отже, як я й підозрював, дехто став недовбачати. Коли так, то я вам допоможу. По-перше, я добряче схуднув. Ви тільки гляньте на ці кубики пресу! А ще ж допіру я був з о-отаким черевом.